

Богдан Єфимчук

(13 р., Щурівчицька ЗОШ І-ІІІ ст., с. Щурівчики, Ізяславський р-н, Хмельницька обл.)

Долю не обирають (повість, скорочено)

Розділ IV

Хлопці вже готувалися сідати в автобус. Лунали команди, як заходити в транспорт. Максим готувався дати команду українській армії, і цей момент прийшов. Рація зашуміла і звернула увагу до Пономарєва.

- Я не понял! Что это у вас там?
- Ничего! Мы ж едем на войну, вот мы и представляем себя разведчиками. Ш-ш-ш, я второй, как слышно, приём, ш-ш-ш! – сказал Максим.
- А, да! Ш-ш-ш, я первый, слышно отлично!
- Ха-ха-ха! Ну ладно, играйте, но на войне не играть нужно, а защищать свою территорию!

Більше звуків ні від рації, ні від хлопців чути не було. Вони сиділи мовчки, знаючи, що їхній сигнал почуто, і вони чекали відповіді від очільника батальйону «Альфа». Невдовзі вони прибули на місце. Гора Каракун була великою, але не така, як Кримські чи Карпатські гори – просто пагорб, але був стратегічно важливий для обох сторін конфлікту.

Хлопцям залишалося небагато, щоб виконати їхнє розвідницьке завдання. Треба було лише відійти вбік, почути команду військовослужбовця і повернутися назад до української сторони, але сталося не як гадалося.

Хлопці мали знову відійти, але вже назавжди, але їх не відпускали! Казали, що немов би без їхньої допомоги їм не обйтися.

- Нам треба думати, як звідси втекти, адже якщо зараз почнеться перестрілка, ми можемо і не вціліти! Давайте зробимо так: Павло піде до командира і скаже йому, що його до телефону сам Захарченко. Тим часом ми з Петром вийдемо далеко за ліс і зв'яземося з командиром, а ти будеш тут. Ми тобі повідомимо, коли зробимо свою роботу, – вже обдумував план втечі Максим.

– Добре. Чуеш, Максиме, а може, ми створимо свій батальйон і, як на Запорізькій Січі, кожному дамо прізвиська? – виніс свою ідею Павло.

– Потім! Давай ми спочатку на нашу територію повернемося, а тоді будемо вирішувати, що нам придумати і що робити далі.

Хлопці довго не роздумували, а приступили до виконання плану. Павло пішов до Пономарєва, а Максим з Петром до лісосмуги, яка за 1,5 км звідти.

– Прийом, ми з Петром далеко в лісі, нас не відпускають, бо ми почули, що нами мають прикриватися, щоб наша сторона не відстрілювалася. Наскільки ви далеко від гори Каракун?

– Прийом, недалеко, за 2 кілометри звідти. А ви де саме?

– Ми за 1,5 кілометра біля лісосмуги, прийом.

– Біgom беріть Павла і втікайте, поки ніхто не бачив. Біgom! – сказав очільник українського батальйону.

Хлопці бігли щосили, щоб забрати Павла, але коли вони примчали, то Павла не було.

– Ну, что, братцы разведчики, если вы все не скажете, друга вам не видать. Говорите, что собирается делать украинская армия, а то пожалеете.

– Мы ничего не скажем. Прийом, товаришу командире, вони затримали Павла і нас зараз зв'яжуть, ря...! – Максим не встиг сказати, як вони отямiliся в якомусь темному підвальному.

Хлопці не могли сказати ні слова, як побачили зв'язаного російського солдата і командира «Альфи».

– Ех ви, розвідники! Ну вставайте, небезпека минула, бойовики відступили.

– Дякую, що врятували нас, а то ми думали, що будемо слухатися тих терористів.

– Нема за що! Давайте знайомитися! Я Геннадій Кузнецов. Зараз ми поїдемо на штаб АТО, переодягнемо вас і нагодуємо. Ходімте!

Хлопці зраділи і пішли за Геннадієм. Потім командир розповів, як вони їх визволяли.

– Був дуже важкий бій. Загинуло двоє наших бійців. Отруїли вони вас чадним газом, і ви пробули непримітними півтори доби. Коли ми відбили атаки сепаратистів, знайшли незнайомий підвальний приміщення, і ви прокинулися.

Хлопці не знали як йому віддячити, але він сказав:

– Щоб мені віддячити, будь ласка, не переходьте на сторону сепаратистів і не займайтесь самодіяльністю в таких випадках.

На цьому всі розійшлися по наметах, був вечір, і пролунала команда «Відбій».

Розділ V

Тиждень перебування в штабі АТО не відрізнявся від щоденних буднів міського школяра, тільки ходиш на військові навчання замість шкільних і робиш все, що тобі кажуть. Але не довго було це легке військове життя. Невдовзі почалися бойові дії. Батальйон «Альфа» на чолі з Геннадієм Івановичем вирушив у бій в ніч з 20 на 21 травня. Надійшла інформація, що бойовики здійснили напад на один із блокпостів Слов'янська, обстрілявши його з мінометів, але він був відбитий українськими військовими.

Бій був дуже важкий, але без наших героїв не обійшлося. Вночі всіх розбудила військова сирена. Всі вибігли зі своїх наметів і на БМП-3 вирушили захищати свою землю. Максим разом із товаришами подавали солдатам патрони і гранати. Павло запримітив Пономарьова і не витерпів, пішов сам у бій!

– Дурень, ти що робиш? Повертайся негайно!!! – кричав йому Геннадій, але він не слухав. Хлопець згадав, що ними мали як щитами прикриватися і що терористи з ними робили, взяв 3 гранати, українського прапора і побіг на бойовиків.

Зірвав кільце, кинув гранату. Вона вибухнула!

– Це вам, кляті separatisti, за всіх тих солдатів, які вже загинули! – сказав це, кинув другу гранату і, на диво, влучив в російський танк.

Про цей подвиг заговорив весь батальйон, але невдача спіткала Павла, коли він збирався кинути третю гранату – куля влучила йому в живіт, і він впав.

– Павло! Павло! Я біжу до тебе! – закричав Максим і побіг з двома гранатами в руках.

Кинув відразу дві гранати – вони підірвали один БТР терористів і зенітну установку. Коли трохи затихло, він відтягнув Павла, і його перевели до госпіталя.

– Лікарю, він житиме? – запитав схильований Максим.

– Так, звичайно, куля не смертельна, пробила тільки ребра! Йому потрібна тижнева госпіталізація, він пробуде декілька днів тут, а потім можна буде відправляти знову в зону АТО.

– Дякую.

Максим видихнув з полегшенням, що його друг буде жити, але він помітив, що немає Геннадія.

– А де командир? – запитав Максим в сержанта.

– А його було поранено під час обстрілу автомобілів «Альфи».

– А Петро де?

– А, це той хлопчик, який був біля нього, то він вирушив з ним в лікарню!

– В яку?

– В 35-ту.

Але Максим вирішив, що поїде до нього пізніше, бо він побачив, як солдатам потрібна допомога, і побіг допомагати. Йому сказали, щоб він приніс зі складу боеприпасів 2 ящики патронів. Коли він ніс ці патрони – йому було важко. Не через те, що вага ящиків перевищувала вагу двох велосипедів, а через те, що він сумував за батьками. Він запевняв себе, що які б не були батьки, а він їх все одно не переставав любити і сумував за ними. Він думав, чи живі вони, чи недарма він воює за їхню свободу – надія та віра в нього ніколи не згасали.

Нарешті закінчився бій перемогою української армії – вони змогли відбити напад терористів. Максим тієї ж міті попросився поїхати до лікарні, навідати Павла та Геннадія. На жаль, вони перебували в різних лікарнях, тому, щоб відвідати Павла і командира, пішов цілий день. Разом з Петром вони повернулися до штабу АТО.

24 травня 2014 року. Почався запеклий бій. Терористи знову обстрілюють позиції АТО. Геннадій вже повернувся до штабу АТО, а Павлові залишався 1 день до виписки, і він собі не пробачив, коли почув, що триває бій без нього. В бою 2 солдати загинули, 4 поранені, і серед них Максим і Петро. Максимові куля влучила в ногу, а Петрові в руку. Обстріл тривав. «Альфа» батальйон відбила, але зазнала втрат. Павло виписався з лікарні, а Максим з Петром поступили до військового госпіталю. Травма виявилася серйозною. Лікарі кажуть, що вони можуть все життя мати біль в нозі (Максим) та руці (Петро).

Наступного ранку, 25 травня, Павла нагородили орденом за сміливість та мужність, виявлену у місії бійців АТО. Але Павло не був радий ордену, бо йому важливіше не отримати блискучу зірочку, а жити в вільній та соборній Україні. Взагалі, якщо казати про почуття Павла, які він переживав під час воєнних дій, то він теж, як і Максим, думав про дім, адже він навіть не сказав, куди він зібрався, і його батьки ламають голову, де їхній син.

Бої тривали ще майже 2 місяці. Хлопців відсторонили від участі в бойових діях. Натомість вони були в штабі та охороняли намети та БТРи. 10 червня хлопці теж залишилися в штабі. Пекло сонце, сохла трава, і тільки вибухи було чути вдалечині.

– Максиме, як ти думаєш, довго ще війна буде тривати? – запитав Павло.

– Не знаю, але мені здається, що в нашому місті ще недовго, – відповів Максим і разом з Петром і Павлом пішов до їdalyni.

– Просто мені здається, що ще довго буде війна, а як згадаю, що з нашими будинками і школами, от як тепер туди повертатися?

– Не бійся, все буде в порядку! Подумаєш, не будеш місяць в школу ходити, тим більше зараз канікули. Ми коли були в сепаратистів, то я дізнався, що з будинком нашим все гаразд, так що можна не хвилюватися, – заспокоював Павла Петро.

Вони дуже зраділи, коли побачили, що наші солдати повертаються з бою і вони знову відбили удари бойовиків.

Минуло 2 тижні. Хлопців нарешті допустили до бойових дій. Але їм сказали, щоб вони не займалися самодіяльністю. В Максима були скарги на ногу. Палаючий біль не давав йому спокою, але він рушив 2 липня в бій поблизу Семенівки. Снаряд потрапив в станцію «Сіверський Донець – Донбас». Хлопці навіть не знали, що перемога вже не за горами. Обстріли все ще тривали, а в хлопців пропала надія на перемогу. І тут з Генштабу надійшов наказ заблокувати місто Миколаївку і знищити склади з боеприпасами терористів. 4 липня Миколаївка була повністю підконтрольна українським військовим. Хлопці не могли повірити своєму щастю, адже Миколаївка зовсім поруч біля Слов'янська і силовики прочистили собі шлях до міста.

Вночі пролунала військова тривога. Всі стали в одну шеренгу.

– Увага, бійці. Щойно надійшла інформація, що бойовики організовано покинули Слов'янськ. Тепер він повністю підконтрольний Україні. Вітаемо, бійці, з перемогою! Ура!!!

– Ура!!! Ура!!! Ура!!! – пролунало з шеренги.

Хлопці ледь не знепритомніли. Нарешті! Тепер вони будуть жити у вільному місті, нарешті їхня школа не буде виглядати як «Червона площа», нарешті вони вільні!

Хлопці попросилися поїхати вже в українське місто і встановити державного прапора. Приїхавши, вони ледве стримували слізози. Але все таки вони піднялися на саму верхівку РДА і підняли українського прапора.

Хлопців та солдатів відпустили додому. Троє приятелів дуже зраділи, бо побачили свій дім неушкодженим. Їх вже зустрічали батьки.

– Максиме, я все зрозуміла, коли наше місто почали обстрілювати, то я тоді переконалася, що нам «золотих гір» не дали б. Дякую, герою мій! – сказала Максимова мама і заплакала.

Павла і Петра теж зустрічали батьки. Подарували їм квіти і подарунки, але вони не були дуже раді тим дарункам, бо найважливішим сюрпризом для них було те, що їхні батьки живі і що їм є де жити.

Школу їхню відбудували аж у жовтні, і вони пішли до школи. А самі хлопці заприсяглися, що коли виростуть, то будуть військовослужбовцями.

Долю не обирають, але її можна змінити – пам'ятайте про це!

